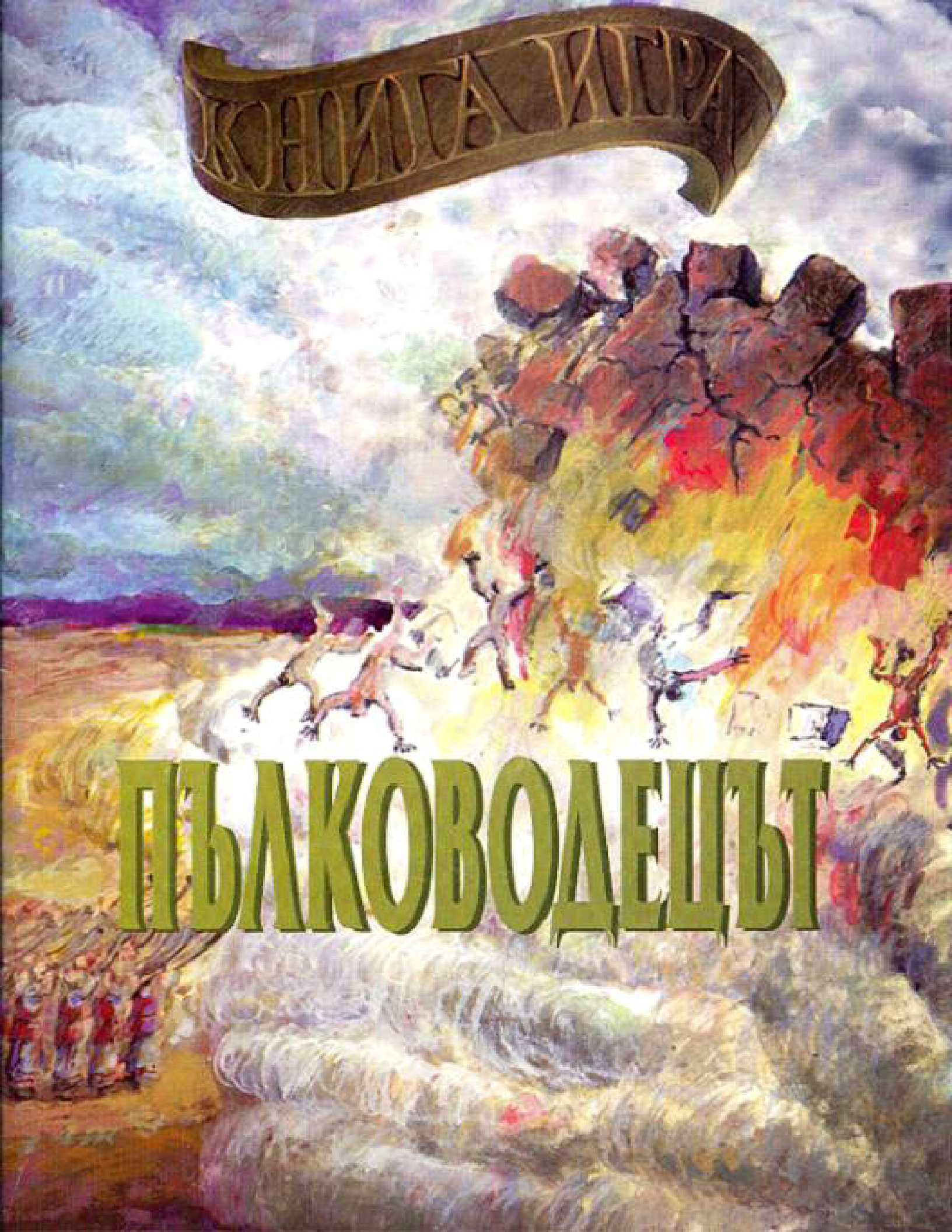

КОНЦА ТИТУ

ПЪЛКОВОДЕЦЪТ

ЛЮБЕН КОЕВ
ПЪЛКОВОДЕЦЪТ

chitanka.info

Какъв трябва да бъде истинският пълководец?
Целта е да се завладее Обещаната земя. Трудно ли е това?
Бъди заедно с Исус Навиев в битките и се радвай на победите
му!

Скъпи читателю,

може би вече си прочел първата книга-игра, която издаде „Скрипчър Юниън“ — „Пътят към короната“. Сега държиш в ръцете си нашата следваща книга-игра по библейски сюжет. Тук ще бъдеш Исус Навиев — един герой, който може би не е познат, колкото цар Давид, но чиято роля в историята на Израил и света е още по-голяма. Исус Навиев е пълководецът, под чието командване израилтяните бързо и изцяло завладяха Ханаан — обещаната им от Бога земя. Победите на Исус бяха толкова много и толкова убедителни, колкото победите на Александър Велики и Наполеон, но за разлика от тях той не свърши живота си преждевременно и по един окаян начин. Исус беше преуспяващ и благословен докрай, защото винаги търсеше и получаваше одобрението на Бога.

Твоята цел в тази книга-игра е да завладееш Обещаната земя. Често ще трябва да правиш избор. Понякога грешният избор води до моментален край на историята, но по-често грешката ще ти струва определен брой наказателни точки. На две други места ще имаш възможност да увеличиш актива си — при положение, че проявиш изобретателност като пълководец.

Началният ти „капитал“ е 200 точки. Изваждай точките, които губиш, и прибавяй онези, които печелиш. В края на историята ще получиш оценка доколко добре си се справил с мисията на Исус Навиев.

А сега, преди да започнеш играта, непременно прочети следващата страница, където е...

ПРЕДИСТОРИЯТА НА ИСУС НАВИЕВ

Около 400 години, преди да се родиш, родоначалниците на твоя народ, прогонени от Ханаан от сушата и глада, се заселват в Египет. Отначало живеят там добре, защото един от тях — Йосиф — е отишъл преди другите и с Божието благоволение е направил безценно добро на целия египетски народ, заради което фараонът го е назначил за управител на Египет.

След смъртта на Йосиф, обаче положението на твоя народ, израилтяните, рязко се влошава. Египтяните виждат заплахата във ваше лице и ви превръщат в роби. Но макар и натоварени с тежък труд под палещото слънце, вие продължавате да бъдете силен и умножаващ се народ. Тогава фараонът избира една крайно жестока мярка, за да спре нарастването ви — той издава заповед всички новородени израилтяни от мъжки пол да бъдат убивани. Все пак, родителите намират начини да спасят част от своите новородени момчета.

Едно от тези спасени деца е Моисей. Майката слага бебето в една насмолена кошница и пуска кошницата да плава сред тръстиките, в плитчината на река Нил. Мястото е подбрано — там дъщерята на фараона прави всекидневната си разходка. Тя вижда бебето в кошницата и решава да го осинови.

Моисей израства в двореца. Живее в разкош и получава най-доброто за времето си образование. Но той знае, че е израилтянин, остава верен на народа си и изпитва състрадание към него — доколкото вижда страданията му, разбира се.

Един ден, разхождайки се далеч от двореца, Моисей вижда как един египетски надзирател бие с бич до смърт един израилтянин. По природа Моисей е много кротък, но понякога несправедливостта го кара да изгуби контрол над себе си. Той се оглежда набързо, остава с впечатлението, че няма свидетели, хвърля се върху надзирателя и го убива!

Оказва се, обаче, че е имало свидетели. Налага се Моисей да избяга от Египет. Цели 40 години за него не се чува нищо. Някъде по

средата на този период се раждаш ти. Името, което ти дават родителите ти, е Осия, по баща Навиев, но ще станеш известен с името Исус, което ще ти даде Моисей.

Започни от #1.

ЕПІЗОДИ

1

Ти си двадесетгодишен, когато Моисей се появява отново. Предишният фараон е починал, дъщеря му — втората майка на Моисей — също. Много вода е изтекла, но това не означава, че убийството на надзирателя е забравено. Дали Моисей ще заживее тук в нелегалност?

Нищо подобно! Той отива при фараона и му казва ни повече, ни по-малко следното:

— Бог заповяда да пуснеш израилтяните, избрания Му народ, да излезе от Египет!

Побъркал ли се е Моисей? Не, той е говорил с Бога! Той е изпълнен със силата на Бога така, както никой човек преди него не е бил и никой човек след него няма да бъде.

Фараонът, обаче показва невероятен инат. Въпреки чудесата, които Бог започва да върши чрез Моисей, въпреки многото и най-различни бедствия и напасти, които връхлитат върху египтяните, той отново и отново отказва да пусне израилтяните.

Накрая върху поробителите се стоварва най-страшното наказание — в една нощ умират всичките им първородни синове, включително първородният син на фараона. Каменното му сърце омеква... или поне така изглежда в момента. Той позволява на твоя народ да напусне Египет.

Тръгвате на изток към Обещаната земя. Стигате до Червено море и се каните да го заобиколите, като вървите на север по брега. Тогава, обаче в далечината съзирате приближаващата армия на фараона. Той очевидно е променил решението си. Египетските колесници приближават със страшна скорост. Вие нямате коне и колесници, нито оръжия. Какво ви чака? Връщане под стража и продължаване на робското съществуване, или ще бъдете избити тук, на морския бряг?

Премини на #2.

Единствено Моисей не се поддава на ужаса и отчаянието. Той вдига поглед нагоре и го задържа около минута, после се обръща към морето и протяга ръката си с жезъла. Внезапно излиза много силен вятър, който започва буквално да натиска върху морето и да избутва водата, образувайки един сух коридор, който започва от вас и продължава чак до отсрещния, виждащ се в далечината, бряг. При други обстоятелства бихте се чудили да вярвате ли на очите си, но сега нямате време за това — египетската армия е само на километър от вас. Втурвате се по сухия коридор с възможно най-голяма бързина. От двете ви страни водата напират да се върне в естественото си положение, но вятърът продължава да я притиска.

Египтяните също нямат време за чудене. Само конете им се съпротивляват отначало, проявявайки повече разум от господарите си, но после се подчиняват, убедени от „аргументите“ на камшиците. Колесниците се понасят по морското дъно...

Когато и последният израилтянин стъпва на източния бряг, Моисей отново протяга жезъла си над морето. В този момент цялата египетска армия е вътре, изпълнила докрай сухия коридор... който престава да бъде сух! Вятърът утихва така внезапно, както се появи. Стените от вода тръгват със страшна сила една към друга, сблъскват се с грохот и след секунди морето е такова, каквото е нормално да бъде — ако приемем, че е нормално на дъното да има армия от десетки хиляди души...

На източния бряг започва голямо ликуване и прославяне на Бога от все сърце, с пълен глас. Израилтяните вече са свободен народ.

Премини на #3.

3

Колко бързо могат да се променят обществените настроения! След три дни път през пустинята Сур, израилтяните съвсем не приличат на онези възторжени и благодарни хора, които край морето пееха следното:

Кой е подобен на Тебе, Господи, между боговете?
Славен си в святост, правиш чудеса.
Ти си сила моя, и стана ми спасител.

Причината за промяната е, че през тези три дни никъде не сте видели вода, а запасите ви вече привършват.

И ето, на хоризонта се появява оазис — истински, а не мираж. Това са няколко палми, окръжаващи малък водоизточник! Но радостта ви трае кратко, защото водата се оказва горчива, негодна за пиене. Хората започват да роптаят срещу Моисей:

— Затова ли ни изведе от Египет, за да умрем от жажда в пустинята? Кажи какво да прием!

Изправен си пред избор. Ще участваш ли в роптаенето на всичките ти сънародници?

Ако изборът ти е „Да“, отиди на #13.

Ако изборът ти е „Не“, отиди на #23.

Петнадесет месеца след излизането ви от Египет, пристигате в Моавската земя и установявате стана си край река Йордан. От другата страна на реката е Обещаната земя. Моисей решава да изпрати 12 разузнавачи — 12 изявени мъже от 12-те израилеви племена. Избраникът от племето на Ефрем си ти.

Прекосявате Йордан почти без плуване, защото сега е средата на лятото и нивото на водата е спаднало много. Стъпвайки на отсрещния бряг се разделяте, за да не правите впечатление и за да видите възможно най-много неща. Определяте си среща на същото място, след две денонощия.

Отиди на #6.

При този избор ти не можеш да поемеш водачеството от Моисей, не можеш да бъдеш пълководецът, под чието командване израилтяните ще завладеят Обещаната земя.

КРАЙ

6

Задачата е много отговорна — ти и останалите разузнавачи трябва да дадете максимално подробна и вярна картина на Ханаанската земя, която да послужи за определянето на стратегията и тактиката на настъплението.

Всеки от разузнавачите съвестно се стреми да бъде обективен наблюдател, но това е невъзможно. Един забелязва предимно привлекателността на Ханаанската земя, друг — колко добре са укрепени градовете и колко едри и силни са местните хора. Едното виждане е чрез вяра в Божието обещание за завладяването на Ханаан, другото виждане е чрез забравяне на обещанието на Бога и извършените от Него чудеса.

Понеже престояваше дълго в скинията, сега ти гледаш с очите на вярата и обръщаш по-голямо внимание на изключителното плодородие на земята, както и на факта, че ханаанските жители са дочули какви чудеса е извършил Бог за вас, и са смутени от това.

Премини на #7.

Ханаанската земя не е населена с племето „ханаанци“, защото такава не съществува. В нея живеят много племена, които общо наричаме „ханаанските жители“. Сред тази пъстра смесица чужденците се забелязват трудно — трябва да има нещо доста необичайно в облеклото или поведението им, за да привлекат вниманието. (Що се отнася до езика, тези племена имат сходни езици, подобни на езика на израилтяните, така че и това не е нещо, с което вие, разузнавачите, можете да направите впечатление.) И тъй, задачата ви не е много рискована... но все пак риск има!

Докато се разхождаш из пазара на град Ерихон, виждаш, че на един пиедестал е поставена изрязана от дърво женска фигура. Започваш да разглеждаш това — както си мислиш — произведение на изкуството.

— Велика е, нали? — пита те съучастнически стоящият до теб търговец, който е уловил погледа ти.

— Да, хубава статуя на млада жена — отвърщаш ти, като се чудиш на определението „велика“.

— Какво? — облещва се търговецът. — Според теб това е статуя на млада жена?

— Може и да не е млада, но в такъв случай е доста запазена — дипломатично отвърщаш ти.

— Значи това е статуя на жена? — продължава да се блещи събеседникът ти и ти си задаваш въпроса, как е възможно един стопроцентов идиот да се прехранва с търговия.

— Изглежда на вас ви прилича на мъж, така ли? — питаш язвително.

— Хора! — провиква се търговецът. — Елате да видите човек, който не познава богинята Ашера, съпругата на всемогъщия Ваал! Той или се подиграва с богинята, или е някакъв чужденец, може би шпионин!

Сега разбираш, че здравата си загазил. Това, по което си приличат ханаанските племена, и по което се различават от

израилтяните, е, че се покланят на идоли — изображения на божества. Ти беше чувал нещичко за Ваал — измисления бог на гръмотевиците и дъжда, от когото зависело плодородието, но не знаеше, че пустият му Ваал си имал жена, Ашера, която също е на голяма почит.

Как ще излезеш от положението?

Можеш да кажеш: „Знам, че това е Ашера. Просто се пошегувах по един глупав начин. Много съжалявам, ако съм засегнал религиозните ви чувства.“

Или пък можеш, без да кажеш нищо, да хукнеш да бягаш.

Ако избираш първата възможност, отиди на #34.

Ако избираш втората — на #46.

8

На другата сутрин откриваш, че манната, която си събрал в повече от необходимото, е пълна с червеи и мирише твърде неприятно. Същото се е получило и при другите израилтяни, които са се запасили. Моисей се разгневява, научавайки, че мнозина отново са проявили неверие.

Губиш 10 точки.

Отиди на #10.

Изпратените от теб разузнавачи се провалят. Как точно се провалят — това не мога да ти кажа, защото не знам кои две или повече важни качества са им липсвали. Ще ти дам само един пример: ако разузнавачите едновременно не са добри плувци и не са съобразителни, те не биха могли да прекосят придошлата река Йордан и така разузнаването дори не би започнало.

След като разузнавачите — по един или друг начин — се провалят, ти си правиш необходимите изводи и подбиращ сполучливо други двама разузнавачи.

Извади 15 точки от актива си и отиди на #38.

Този епизод е много важен! Тук ти преставаш да бъдеш просто един от израилтяните. Работата е там, че Моисей е изключително зает с обществена работа — той е съдията на целия този народ — и има нужда от... е, ако кажа „слуга“, няма да ти е приятно. Нека употребим думата „секретар“. Моисей има нужда от умен и енергичен младеж, който да поеме по-елементарните му задължения, за да може той да се посвети на нещата, които са единствено от неговата компетентност.

Ти си един от младежите, които са препоръчани от старейшините. След като се допитва до Бога, Моисей избира теб.

Това става веднага, след като сте разположили стан в Рафидим — едно безводно място. Не след дълго запасите от вода свършват и започва поредното роптаене на израилтяните. Ти не се присъединяваш към недоволните — не защото длъжността ти не позволява, а защото си сигурен, че Бог ще извърши чудо чрез Моисей. И наистина, Моисей удря с жезъла си една канара, и от нея потича вода.

Да, това не беше изпитание за вярата ти, но ето, че се задава нещо много по-сериозно. Едно скитащо племе, амаличаните, се приближават към вашия стан и очевидно се готвят да ви нападнат.

— Сине Навиев, ти ще избереш и поведеш хората, които ще се бият срещу амаличаните! — казва ти Моисей.

— Но, господарю, аз съм още млад, пък и нямам опит във военните дела!

— Че кой израилтянин има опит във воюването? Всички са родени в робство и са живели като роби. В египетската армия не вземаха израилтяни.

— Но това не означава ли, че амаличаните ще ни победят?

— Ако трябва да разчитаме на себе си, точно това ще се получи. Само че на наша страна е Бог, и това означава много повече от военния опит. Събери войска и я води срещу амаличаните.

Изправен си пред избор. Ще повярваш ли, че с Божията помощ ще се справиш с тази много тежка задача?

Или ще помолиш Моисей да определи някой друг, по-възрастен и по-авторитетен мъж, който да поведе хората?

Ако избираш първото, отиди на #30.

Ако избираш второто, отиди на #5.

11

Бог решава да угоди на глада за месо — не защото счита това за полезно, а за да покаже, че не е ограничен във възможностите Си. Той може да осигури на народа Си всичко, и ако не им дава нещо, това е за тяхно добро.

В стана на израилтяните долетяват ята охранени пъдпъдъци — един изключително вкусен дивеч. Пъдпъдъците летят ниско, в краката на хората, и те ги ловят с лекота. Странното птиче нашествие продължава ден след ден, и така хората си угаждат до насита с вкусно месо. След един месец това им омръзва безкрайно. Пъдпъдъците изчезват и израилтяните се връщат към предишната си храна — манната.

Премини на #12.

Една от заповедите, които Моисей получи от Бога на планината Синай, беше израилтяните да построят скиния. Скинията е най-ранният храм на истинския, живия Бог. Понеже израилтяните пътуваха към Обещаната земя, този храм трябваше да бъде преносим. Подобно на жилищата им, той представляваше палатка. Тук няма да се впускам в описание на скинията. Само ще кажа, че в нея се съхраняваше Ковчегът на завета, тоест сандъкът с каменните плочи, на които бяха написани Божиите заповеди. Моисей престояваше много време в скинията, където разговаряше с Бога.

А ти, като слуга и ученик на Моисей, ще последваш ли неговия пример? Ще престояваш ли всеки ден часове наред в скинията, учейки се да „чуваш“ Божия глас? Или има по-интересни неща, които можеш и предпочиташ да правиш през това време?

Ако ще пребиваваш дълго в скинията, отиди на #4. Ако не — на #18.

Лош избор. Може би ще възразиш: „Че какво толкова съм направил? Всички роптаеха!“ Това, че ВСИЧКИ правят нещо не означава, че то е правилното нещо. Вие показахте недоверие към Бога, и то след многото чудеса, които Той извърши, за да можете да тръгнете към Ханаан. Нима Бог няма възможност, или пък няма желание да ви осигури вода? Всяко от двете предположения показва не само неверие, но и липса на здрав разум.

Извади 10 точки от актива си и отиди на #16.

На следващия ден сутринта станът се оказва покрит с дребни белезникави люспи, които отдалеч приличат на слана.

— Какво е това? — питат всички хора.

— Това е хлябът, който Господ ви дава да ядете — отвърща Моисей. — Той ще ви го дава всяка сутрин, докато влезете в Обещаната земя. Събирайте го рано, защото после слънцето ще го стопява. Събирайте само толкова, колкото ще изядете за един ден.

Решавате да наречете тази храна „манна“, което на вашия език означава „Какво е това?“. Манната се смила или счуква, след което от нея се вари каша или се пекат пити. Едни казват, че вкусът ѝ е като на пита с мед, а други — като на пита, пържена в масло.

Въпреки указанията на Моисей, някои израилтяни събират повече манна, отколкото могат да изядат за един ден. Те предпочитат да имат запаси, защото „не се знае какво ще стане утре“. А ти ще се запасиш ли?

Ако отговорът е „Да“, отиди на #8. Ако е „Не“, отиди на #28.

15

На пръв поглед претенциите за по-разнообразна храна са основателни, но в пустинята нуждите на организма са по-специални и разумното хранене е по-друго. Да се недоволства от манната — подходящата, осигурена от Бога храна, да се възхвалява храната в Египет — мястото на робството и позора, от които ви изведе Бог. Всичко това е оскърбление към Всевишния.

Извади 15 точки от актива си и отиди на #11.

Моисей се обръща към Господа с въпроса какво да направи, и Господ му посочва едно дърво, което да хвърли във водоизточника. Моисей изпълнява указанието и водата става сладка!

След като утолявате жаждата си, продължавате пътя си и скоро стигате до големия оазис Елим, с дванадесет извора и седемдесет палмови дървета. Там разполагате стан, където да отпочинете няколко дни, преди да продължите пътуването си.

Премини на #17.

Следващият етап от пътуването е от Елим до планината Синай. Отново вървите през пустиня... и отново се чува ропот! Този път причината е, че сте привършили запасите от храна.

— По-добре да бяхме останали в Египет, където стояхме около котлите с месо и ядохме до насита!

Всъщност вие седяхте около котлите с месо два-три пъти в годината, но сега гладът е деформирал спомените на мнозинството и робството е започнало да им изглежда съвсем приемливо:

— Нима ни беше лошо?... Вярно, товареха ни с тежка работа. Вярно, удряха ни по някой и друг камшик. Имаше и отделни извращения по места като убиване на мъжки бебета, обаче храната беше евтина и бъдещето беше ясно. Имаше една сигурност, една подреденост, дето се вика... А сега ни чака гладна смърт!

А ти ще се присъединиш ли към това роптаене? Видя, че Бог превърна горчивата вода в сладка, но може би не вярваш, че е възможно Той да ви осигури храна в пустинята?

Ако се присъединяваш, отиди на #27. Ако не — на #37.

Петнадесет месеца след излизането ви от Египет пристигате в Моавската земя и установявате стана си край река Йордан. От другата страна на реката е Обещаната земя. Моисей решава да изпрати 12 разузнавачи — 12 изявени мъже от 12-те израилеви племена. Избраникът от племето на Ефрем си ти.

Прекосявате Йордан почти без плуване, защото сега е средата на лятото и нивото на водата е спаднало много. Стъпвайки на отсрещния бряг се разделяте, за да не правите впечатление и за да видите възможно най-много неща. Определяте си среща на същото място, след две денонощия.

Премини на #19.

Задачата е много отговорна — ти и останалите разузнавачи трябва да дадете максимално подробна и вярна картина на Ханаанската земя, която да послужи при определянето на стратегията и тактиката на настъплението.

Всеки от разузнавачите съвестно се стреми да бъде обективен наблюдател, но това е невъзможно. Един забелязва предимно привлекателността на Ханаанската земя, друг — колко добре са укрепени градовете и колко едри и силни са местните хора. Едното виждане е чрез вяра в Божието обещание за завладяването на Ханаан, другото — чрез забравяне на обещанието на Бога и на извършените от Него чудеса.

Понеже не престоляваше дълго в скинията, ти сега гледаш с очите на страха и обръщаш най-голямо внимание на внушителните каменни стени на градовете и на ръста и мускулатурата на ханаанците.

Премини на #20.

Ханаанската земя не е населена с племето „ханаанци“, защото такава не съществува. В нея живеят много племена, които общо наричаме „ханаанските жители“. Сред тази пъстра смесица чужденците се забелязват трудно — трябва да има нещо доста необичайно в облеклото или поведението им, за да привлекат вниманието. (Що се отнася до езика, тези племена имат сходни езици, подобни на този на израилтяните, така че и това не е нещо, с което вие, разузнавачите, можете да направите впечатление.) И тъй, задачата ви не е много рискована... но все пак риск има!

Ти вече си приключил разузнаването и вървиш към река Йордан, за да се срещнеш с останалите единадесет. По пътя срещу теб се задава голяма тълпа ханаански жители, предвождани от четирима, носещи на раменете си някаква изправена статуя.

— Слава на великия Ваал! Поклонете се на Ваал! — крещи тълпата.

В твоята посока, пред теб вървят двама души. Те незабавно се покланят. В нивите отстрани работят неколцина, които също се покланят. Колкото и да са различни ханаанските жители, всички те са идолопоклонници, а сред техните идоли Ваал има особено високо положение — той е богът на гръмотевиците и дъжда, а от дъжда зависи плодородието, а от плодородието зависи животът!

— Слава на великия Ваал! Поклонете се на Ваал!

Само ти продължаваш да стоиш изправен, защото някои от най-важните заповеди, които Бог даде на всеки израилтянин, са:

„Да нямаш други богове, освен Мене.“

„Не си прави кумир (идол)... да не им се кланяш, нито да им служиш.“

Погледите на тълпата се насочват към теб. Трескаво търсиш някаква друга причина да се наведеш и виждаш, че единият ти сандал е развързан. Трябва да мислиш и действаш бързо! Едната възможност е наистина да се поклониш на Ваал, с което да нарушиш две от най-важните Божии заповеди. В този случай ще си кажеш, че се кланяш на

ужким и че това е просто най-разумното поведение. Втората възможност е да се наведеш, за да завържеш сандала си, като се помолиш на Бога да притъпи наблюдателността на тълпата. Ако тя забележи защо си се навел, не те чака нещо по-добро, отколкото ако останеш прав.

Изборът на първата възможност те отвежда на #40, изборът на втората — на #24.

В момента, в който свещениците, носещи Ковчега на завета стъпват в реката, нивото ѝ започва бързо да спада. Водата продължава да се оттича надолу към Мъртво море, а отгоре не идва друга! Поглеждате нагоре по течението и виждате как на два километра от вас започва да се издига стена от вода — реката се е спряла там и „изчаква“ преминаването ви!

Целият народ преминава Йордан по сухо. Свещениците с Ковчега на завета стоят в коритото на реката и изчакват и последния човек. После и те преминават на отсрещния бряг. Когато стъпват на него, събраната вода тръгва надолу и след минута реката отново е такава, каквато беше.

Бог прави съвършени неща: преминахте бързо и лесно, ти придоби същия авторитет на водач, какъвто имаше Моисей, израилтяните още веднъж се убедиха, че могат и трябва да разчитат повече на Бога, отколкото на себе си.

Премини на #22.

Навлизате в Ханаанската земя и установявате стан в местността Галгал. На следващата сутрин виждате, че по земята няма манна. Бог е престанал да ви храни по свръхестествен начин, защото вече има какво друго да ядете — житото и останалите растения в Ханаанската земя.

Насърчен от чудното преминаване на реката, ти не се впускаш в обмисляне на начина, по който да превземете Ерихон. Знаеш, че Божият начин е най-добрият и в молитва питаш какъв е той.

В отговор на молитвата Бог ти изпраща един ангел в човешки облик, който те среща, докато се разхождаш сам.

— Исусе, чуй начина за превземането на Ерихон. Започнете да обикаляте града по веднъж на ден. Най-отпред да върви половината от войската. По средата да вървят седем свещеника с гръмлив тръби, а зад тях други да носят Ковчега на завета. Зад Ковчега на завета да върви другата половина от войската. При обикалянето да не издавате никакъв звук — да не говорите, нито да свирите с тръбите. Шест дни правете по една мълчалива обиколка на града. На седмия направете шест такива обиколки. После, като започнете седмата, свещениците да засвирят с тръбите и всички да извикате гръмогласно. Тогава стените ще рухнат и вие ще се втурнете в града.

Отиди на #50.

Правилният избор. Вече няколко пъти и по различни начини Бог ви показва ясно, че иска да отидете в Обещаната земя и да я завладеете. Показа ви още, че за Него няма невъзможни неща. Той няма да допусне да измрете от жажда и не се нуждае от подсещане да ви осигури вода.

Отиди на #16.

Точно така! Бог е верен на онези, които са верни на Него. Сега Той прави така, че никой не забелязва за какво всъщност си се навел. Тълпата с идола отминава и ти продължаваш към мястото на срещата.

В уречения час дванадесетте разузнавачи сте налице. Това — добре, обаче лицата на почти всички изглеждат угрижени. Сега нямате време да споделяте впечатленията си от Ханаан. Колкото по-бързо прекосите реката, толкова по-добре.

Отиди на #29.

Правилно. Бог знае нуждите ви и се грижи за вас. Той ви е осигурил най-подходящата храна за условията на пустинята. Но дори да не беше така, възхваляването на живота в Египет е позорно и показва, че израилтяните — с някои щастливи изключения, между които си ти — си остават роби по дух.

Отиди на #11.

Това е правилният, макар и неприятен избор.

Няколко дни след този разговор Моисей умира, след като е обявил пред израилтяните, че ти поемаш управлението и че трябва да ти се покоряват така, както се покоряваха на него. Великият водач не изразява ни най-малко съмнение, че ще завладеете Ханаан и нарежда, след като това стане, ти и свещеникът Елеазер да разпределите земята между израилевите племена.

Моисей беше уникална личност — единственият човек, който срещаше Бог лице в лице, човекът, чрез когото Бог извърши най-много чудеса и на когото разкри най-много тайни, авторът на първите книги от Библията...

След хиляда и петстотин години сред израилтяните ще се роди един по-велик от Моисей — Исус Христос, но Той няма да бъде просто човек, а самият Бог в човешка плът.

И тъй, ти поемаш управлението от Моисей. Много е трудно, когато те сравняват с такъв предшественик. Питаш се дали ще се справиш, дали ще имаш същия успех като водач.

В общуването с Бога, Той ти дава „рецептата“ за успеха: „Книгата с Моя закон да не се отдалечава от очите ти, внимателно да я изучаваш ден и нощ, и да постъпваш според написаното в нея. Не се плаши, бъди силен и насърчен, защото Аз съм с теб, където и да отидеш.“

Отиди на #53.

Лош избор. Вярно е, че не се вижда по какъв начин Бог може да ви осигури храна, но това не се вижда от хората, а не от Бога. Роптаенето ви е израз на неверие в Неговото всемогъщество и в последователната Му грижа за вас.

Губиш 10 точки.

Отиди на #14.

Това е правилният избор. Онези израилтяни, които са се запасили, на следващата сутрин откриват, че вчерашната манна е пълна с червеи и вони. Моисей се разгневява заради неверието им.

Отиди на #10.

Час по-късно заставате пред Моисей и му се покланяте.

— Е? — пита кратко той.

— Земята е чудесна! — бързо отговаря един от разузнавачите, Халев. — На света сигурно няма друга, подобна по плодородие. Да нападнем и да я завладеем!

— Той е луд! Той е сляп! — възклихват един през друг останалите десет разузнавачи. Не можем да завладеем онези градове, оградени с високи и здрави каменни стени! Нито можем да се бием с ханаанските мъже — та в сравнение с тях ние сме като скакалци! И изобщо, нямаше смисъл да напускаме Египет и да бием всичкия този път през пустинята. По-добре е да умреш като роб, но от естествена смърт, вместо някой ханаанец да те промуши с копието си.

— Какво говорите? — вика отчаяно Халев. — Та нали Бог ни обеща Ханаан и осигури пътя ни дотук? Това нищо ли не означава за вас?

Десетимата се канят да продължат спора си с Халев, но Моисей властно махва с ръка да мълчат, след което се обръща към теб:

— А ти, Исусе, защо не казваш нищо? Нямах ли мнение?

— Ами... аз мисля, че всеки от спорещите има своите основания. От една страна...

— Остави ги тези „от една страна, от друга страна“! Кажете зад кого заставах: зад Халев или зад десетимата?

Какво ще отговориш на Моисей? Дали още си под впечатлението на укрепените градове и грамадните ханаанци, или помощта на Бога в случката с идола е укрепила вярата ти в него?

Ако заставах зад Халев, отиди на #35.

Ако заставах зад десетимата, отиди на #43.

Естествено, че ще приемеш да подбереш войска и да поведеш в битката. Та нали трябва да станеш пълководецът Исус Навиев!

Тази битка е една от най-странните, които са ставали някога. Едната войска е абсолютно неопитна и въоръжена с подръчни средства. Другата, макар че и тя не е съставена от професионални войници, има голямо превъзходство в уменията и оръжията. Въпреки всичко, битката е много оспорвана — цял ден ту едните, ту другите настъпват и изтласкват противника бавно, крачка по крачка. А в края на деня настъпвате единствено вие! Виждайки превъзходството ви, амаличаните се разбягват.

Какво е обяснението? Още преди да започне битката, Моисей се покачи на един близък хълм и издигна ръцете си към Бога. Докато ръцете му бяха вдигнати, вие имахте надмощие. Когато отпускате уморените си ръце, амаличаните възвръщаха позициите си. Накрая Моисей повика хора, за да подпират ръцете му, и това доведе до необратимото ви настъпление и крайната победа.

Още едно чудо, което Бог извърши за вас! Както предишните чудеса, така и това има много важна цел: да ви научи, че ще побеждавате тогава, когато издигате ръцете си към Бога. Става дума не непременно за действието „издигане на ръце“, а за отношението, което се изразява по този начин — отношение на преклонение, на възхвала, на търсене на сила от Бога.

Премини на #31.

Идва един от най-великите моменти в историята на Израил и човечеството. Бог решава да определи правила, по които хората да живеят, и извиква Моисей на планината Синай, за да му съобщи тези правила.

Думата „правила“ не звучи много привлекателно, нали? Още по-малко думата „заповеди“, която в случая също е подходяща. Ние сме свикнали да мислим за правилата и заповедите като за неща, които ни ограничават, и това е вярно. Само че питаме ли се с каква цел ни ограничават? Какво би ни донесъл един футболен мач, който се играе без правила — удоволствие или досада и раздразнение?... Какво би ни донесло шофирането без правила?... И ако човешките правила са съставени с добро намерение и са полезни, колко повече това се отнася за Божиите!

И така, Моисей се изкачва на върха на планината. Ти го придружаваш почти до върха — почти, защото Моисей е единственият човек, допуснат да срещне Бога лице в лице. След малко тъмни облаци покриват Синай. Чуват се тътени, планината започва да трепери. Всичко това са знаци, които Бог отправя към израилтяните в подножието — те трябва да разберат, че Моисей наистина се среща с Него, а не си измисля правила и заповеди, които после да представи като Божи.

Моисей остава в Божието присъствие много дни. Навярно през това време Бог не само му дава десетте най-важни заповеди и още стотици други, но също така му разкрива как е сътворил света и каква е била най-ранната история на човечеството.

Докато Моисей е с Бога, ти оставаш в подножието на върха. Намираш се в много особено състояние — не усещаш нито глад, нито жажда, и дните се нижат неусетно.

Премини на #32.

За израилтяните, обаче дните не се нижат неусетно. Те започват да се чувстват зле без водача си.

— Моисей много се забави — говорят те помежду си. — Сигурно Бог го е взел при Себе Си. Изглежда Бог не е загрижен за нас, щом прибра водача ни. Да си направим един идол, какъвто имаха египтяните, и той ще бъде богът, на когото ще се покланяме. А когато отиваме някъде, ще го слагаме най-отпред, за да ни бъде и водач.

И тъй, израилтяните събират закуп всичките си златни накити, разтопяват ги и от тях изливат една статуя на мъжко теле. Това е прочутият по цял свят „златен телец“. Разбира се, той ще стане прочут много по-късно: първо случката ще бъде описана в книга, после от тази и още много други книги ще бъде съставена Библията, по-нататък тя ще бъде преведена на много езици, ще бъде изобретено книгопечатането, и едва тогава случките и героите от Библията ще станат известни по целия свят. Тогава ще се говори, че някой си е „поклонник на златния телец“, под което ще се разбира, че за този човек щастието е в парите и затова е напълно обсебен от стремежа към забогатяване. Както виждаш, ще се набляга на това, че телецът е бил златен. Но сега при израилтяните важното нещо не е, че телецът е златен, а че представлява идол — изображение на божество, което е създадено, за да замени истинския Бог.

Докато двамата с Моисей слизате от планината, отдалеч чувате, че в стана на израилтяните се вдига страшна дандания. Оказва се, че там се вихри едно диво, необуздано празнуване в чест на току-що излятия златен телец.

Гневът на Моисей пламва. Макар че до момента нямаха изрична заповед да не си правят идоли, израилтяните знаеха и трябваше да помнят, че има само един истински Бог, че Той извърши велики чудеса за тях, и че е кощунство да бъде заменен с някаква статуя. Моисей им заповядва да стрият телеца на прах и да изпият праха с вода!

Премини на #33.

Моисей изглежда разчиташе, че поглъщането на златния прах щеше да има силно възпитателно въздействие, но вместо това неприятното чувство в stomасите дава повод на израилтяните да заговорят за начина си на хранене:

— Вече месеци наред ядем само манна: печена манна, варена манна, печена манна, варена манна... Ама че разнообразие! Това хранене не е пълноценно. А колко добре си хапвахме в Египет! Имаше всякакви зеленчуци и плодове, и месо ядахме на корем, а сега сме забравили вкуса му.

Отново се надига ропот срещу Моисей. А ти как мислиш: че хората с право недоволстват, или че Бог по-добре знае от каква храна имат нужда тук, в пустинята?

Ако мислиш, че хората имат право, отиди на #15.

Ако мислиш, че Бог знае по-добре, отиди на #25.

Ти направи правилния избор. Може би думите ти не удовлетвориша напълно търговеца и притеклите се към вас хора, но все пак така напускаш пазара, без да бъдеш обезпокояван.

Пристигаш навреме за срещата с другите разузнавачи. В уречения час дванадесетте сте налице. Това — добре, обаче, с изключение на теб и още един разузнавач, Халев, лицата на всички са угрижени. Сега нямате време да споделяте впечатленията си от Ханаан — колкото по-бързо прекосите реката, толкова по-добре.

Час по-късно заставате пред Моисей и му се покланяте.

— Е? — пита кратко той.

— Земята е чудесна! — бързо отговаря Халев.

— На света сигурно няма друга подобна по плодородие — допълваш ти. — Да нападнем и да я завладеем!

— Те са луди! Те са слепи! — възкликват един през друг останалите десет разузнавачи. — Не можем да завладеем онези градове, оградени с високи и здрави каменни стени! Нито можем да се бием с ханаанските мъже — та сравнение с тях ние сме като скакалци! И изобщо нямаше смисъл да напускаме Египет и да бием целия този път през пустинята. По-добре е да умреш като роб, но от естествена смърт, вместо някой ханаанец да те промуши с копието си!

— Какво говорите? — отчаяно вика Халев. — Та нали Бог ни обеща Ханаан и осигури пътя ни дотук?

— Спомнете си чудесата, които Бог направи, за да напуснем Египет и да оцелеем в пустинята — допълваш ти.

Десетимата, обаче, упорито настояват на своето.

Премини на #35.

Двама срещу десет. Моисей знае, че ти и Халев сте правите, но не може да заповяда на народа да ви повярва. Израилтяните предпочитат да вярват на онези, които са повече и които им изглеждат „здравомислещи“.

Безкрайно разочарован, Моисей се оттегля в скинията. След малко се връща и казва:

— Чуйте, всички израилтяни! Като повярвахте на десетимата, които се уплашиха, вие не повярвахте на вашия Бог. Вие показахте, че и вън от Египет продължавате да бъдете роби. Затова Бог отсъди нашето скитане из пустинята да продължи, докато се навършат 40 години от излизането от Египет. През това време всички родени в робство, с изключение на Халев и Исус Навиев, ще измрат. Само те двамата и онези, които са родени свободни, ще влязат в Ханаан.

Думите на Моисей предизвикват горчиво разочарование и плач. Израилтяните се разкайват и искат веднага да поправят грешката си. Въпреки предупреждението на Моисей, че това е безсмислено, те сформират една дружина и отиват да нападнат най-близкия ханаански град. Лишени от Божията подкрепа, те губят позорно битката. А десетте разузнавачи, които убедиха народа да се откаже от своевременното влизане в Ханаан, се разболяват от загадъчна болест и умират в рамките на няколко седмици.

С тези горчиви поуки израилтяните започват голямото си скитане из пустинята. Това е просто скитане — нито напред към Ханаан, нито назад към Египет.

Премини на #36.

От излизането от Египет са изминали 40 години. Ти вече си навършил 60, което за твоето време съвсем не е начало на старостта, а по-скоро разцвет на силите. Имаш жена, деца и внуци, помъдрял си, но не си загубил силата си и пъргавината на ума си.

Твоят народ отново се намира в моавските полета, откъдето някога Моисей изпрати 12 разузнавачи. Всички израилтяни, родени и възпитани в робство, вече са починали с три изключения: Моисей, Халев и ти.

— Исусе, време е да застанеш начело на народа ни и да покорите Обещаната земя — казва Моисей.

— А ти, господарю?

— Аз вече трябва да отида при Бога. Навърших 120 години, време ми е.

— Няма ли да влезеш в земята?

— Не, защото това не е по Божията воля. Като водач на народа аз няколко пъти се разгневих и загубих контрол над себе си. Това ще ми бъде наказанието — няма да вляза в Обещаната земя, а само ще я разгледам от един връх. Ти ще поемеш управлението още тук, в моавските полета. Ще преведеш хората през Йордан и ще започнете да превземате град след град. Готов ли си да воюваш и да се покоряваш на Бога?

— Да, господарю.

— А готов ли си да бъдеш безмилостен, когато Бог иска това от теб?

— Аз... не съм безмилостен човек, господарю.

— Знам, Исусе. Затова искам отсега да си наясно с какво се захващаш. Ханаанските жители трябва да бъдат избити до един, всички, освен онези, които ще ви се предадат отрано и доброволно, за да бъдат ваши слуги.

— Значи трябва да избием ВСИЧКИ останали? Но това означава да убиваме и жени, и деца!

— Виж, Исусе, сега Ханаанската земя е като едно огнище на зараза. Заразата трябва да се очисти, преди да заживеете в земята. Иначе ще усвоите някои от отвратителните нрави и обичаи на ханаанските жители. Понеже спомена за убиване на деца, ще ти дам един пример, свързан с това. Знаеш ли кой е Молох?

— Един от многото измислени ханаански богове.

— А знаеш ли, че ханаанците му принасят в жертва деца?

— Но това е ужасно!

— Още не си чул всичко. Статуята на Молох е метална и отвътре е куха. В кухнята ѝ запалват огън и така металът се нажежава до червено. Децата се принасят в жертва, като се поставят живи в нажежените ръце на Молох.

— Как е възможна такава жестокост?

— След като знаеш това, Исусе, готов ли си да бъдеш безмилостен, за да изчистиш заразата?

Ако си готов, отиди на #26. Ако не си — на #49.

Това е правилният избор. Ти вярваш, че Бог иска и може да направи така, че да имате храна в пустинята.

Отиди на #14.

Изпращаш разузнавачите с поръчение да проучат настроенята и готовността за борба на жителите на Ерихон — първият град, който трябва да превземете.

Минават ден, два, три — разузнавачите не се връщат. Едва на четвъртия ден, когато безпокойството ти е станало доста сериозно, те се появяват.

— Най-после! Вече си мислех, че сигурно ви се е случило нещо лошо!

— Можеше да ни се случи, господарю, но ни се размина, с помощта на една жена от Ерихон.

— Виж ти! Разкажете ми всичко поред...

— Когато пристигнахме в Ерихон, решихме, че най-добре ще е да влезем в къщата на някоя блудница.

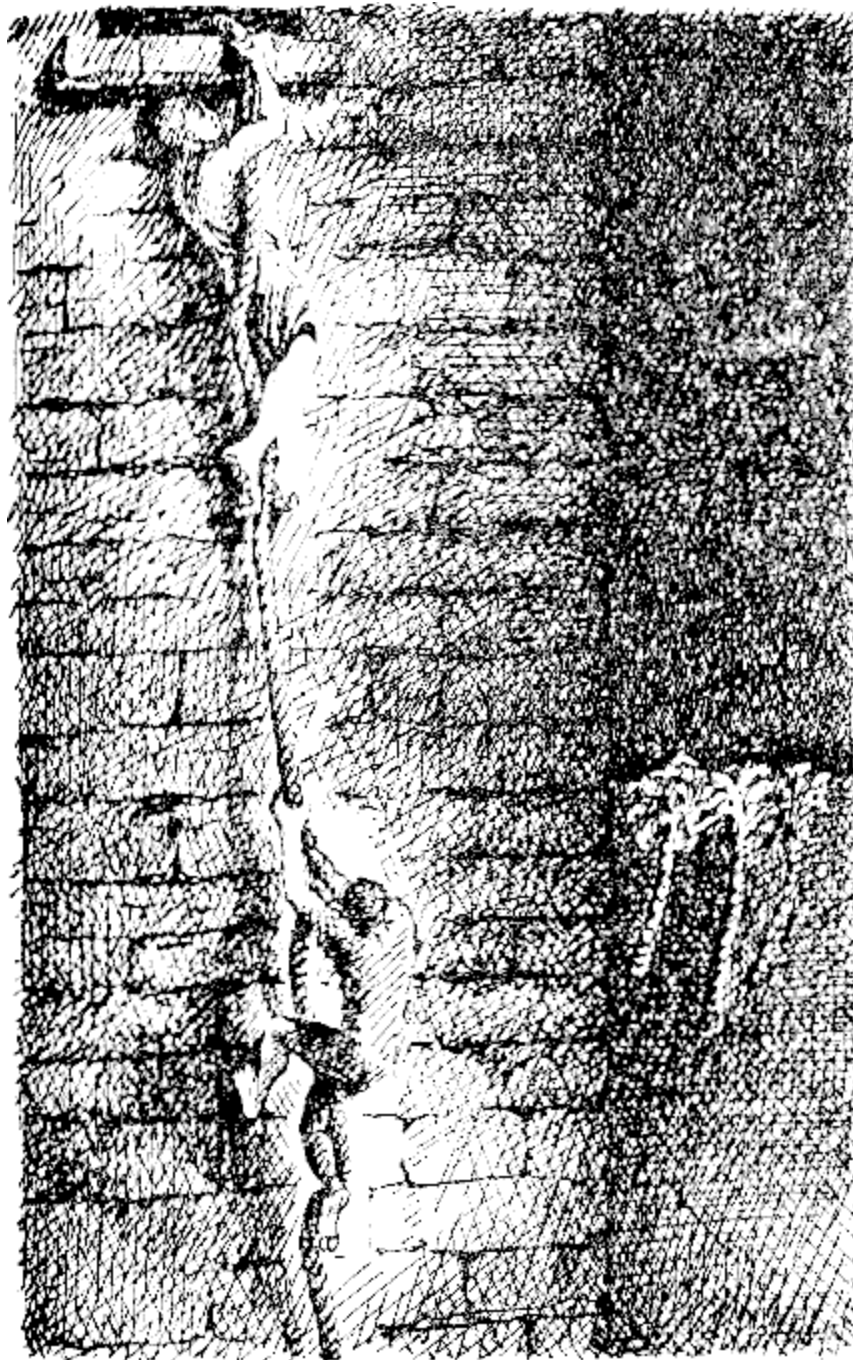
— Хм...

— Беше в интерес на нашата мисия, господарю. При такава жена влизат много и различни мъже, които споделят с нея разни неща. Тя би трябвало да има добра представа за обществените настроения и за бойната готовност на ерихонците. Освен това къщата на блудницата е единственото място, където те пускат да влезеш, без изобщо да те познават.

— Много правилно. Отлична преценка.

— Очакванията ни се оправдаха, господарю. Онази жена, Раав, ни каза почти всичко, което искахме да научим. Най-важното е следното: ерихонците и изобщо всички в Ханаан се боят много от нас. Те са научили за великите чудеса, които Бог извърши, за да ни изведе от Египет и за да ни храни и пои толкова години в пустинята.

— Това не ги ли е накарало да повярват, че нашият Бог е единственият, истинският, и че трябва да се обърнат към Него?

— Не, сърцата им са привързани към техните богове. Но Раав, макар и блудница, е разбрала кой е истинският Бог и е сигурна, че Той ще ни даде победата.

— Значи благодарение на тази жена не ви се случи нищо лошо... А какво можеше да ви се случи?

— Ние си мислехме, че никой не ни е разпознал като чужденци, но тайната полиция на Ерихон се оказа на висота. Били сме

заподозрени и проследени до влизането ни при Раав. После полицията докладвала на царя на Ерихон и той заповядал да ни арестуват. Но за Раав тайните полицаи не са тайни — тя отдалеч ги разпозна през прозореца и ни скри на покрива на къщата си, под едни ленени платове, които съхнеха там. После каза на полицаите, че току-що сме си тръгнали и сме напуснали града, за да отидем навътре в Ханаан.

— Хитра жена.

— Тя поиска да се закълнем в нашия Бог, че когато превземем града, ще пощадим нея и близките ѝ. Надяваме се, че нямаш нищо против, господарю.

— Естествено. А как напуснахте града? Сигурно са проверявали всеки излизащ през портите.

— Една от стените на къщата на Раав е всъщност градската стена. През нощта тя ни спусна с въже през прозореца, който е от тази страна. После се крихме три дни в гората, защото допускахме, че полицията наблюдава дали някой ще се опита да премине реката. Едва когато бяхме сигурни, че цялата дандания е свършила, тръгнахме насам.

— Отлично проведена акция, младежи! Не сбърках, като ви избрах. Ще разчитам на вас и занапред.

— За нас ще бъде чест, господарю.

Премини на #39.

Сега не само двамата разузнавачи, ами всички израилтяни, стотици хиляди хора, трябва да преминат пълноводната река. Тези, които могат да плуват, са малцина — нормално за един народ, който е живял в пустинята и само в редки случаи е достигал до някоя река или друг воден басейн.

Ти обмисляш как да стане преминаването. Виждаш два варианта. Единият е да построите салове и да преминете с тях. Другият е да направите много дълго въже, няколко плувци да пренесат единия му край на отсрещния бряг и да го вържат за някое здраво дърво. Същото да се направи и с края на въжето, който е останал на отсамния бряг. Добре ще е да има няколко такива въжета. Хората ще преминат, потапяйки се във водата и придърпвайки се по въжето.

Не, никой от двата варианта не те очарова. Досещаш се, че трябва непременно да се допиташ до Бога. В молитва получаваш следния отговор: „Свещениците, носещи Ковчега на завета, да вървят напред и първи да стъпят в реката, но последни да излязат от коритото ѝ.“

Тези думи те озадачават. Бог не говори за плуване, за салове или за преминаване по въже. Той сякаш говори за ХОДЕНЕ. Казва, че свещениците трябва последни да излязат от КОРИТОТО, а не от водата. Дали това означава, че водата ще се отдръпне по някакъв начин?

Изправен си пред избор. Ще повярваш ли, че Бог ще осигури преминаване, подобно на преминаването на Червено море, защото иска да ти създаде авторитет, както този на Моисей? Ако вярваш, че Бог ще направи това, отиди на #21.

Ако нямаш тази вяра, можеш да се спреш на варианта със саловите — в такъв случай отиди на #51. Или на варианта с въжетата — в такъв случай отиди на #41.

Може би ти изглежда, че си направил неизбежен и допустим компромис? Е, в живота има такива компромиси, но този не е от тях! Заповедите, които ти наруши, са сред най-важните. Между другото поклонението пред изображение на божество е голям грях дори тогава, когато се счита, че това е изображение на истинския, живия Бог. Какво остава, когато става дума за статуята на някакъв си Ваал!

Ти се размина с опасността да бъдеш разкрит като израилски разузнавач, но се размина също така и с възможността да станеш следващия водач на Израил — пълководецът, който ще завладее Обещаната земя. Допуснатият грях те лиши от силата, необходима за изпълнението на тази мисия.

КРАЙ

Преминаването с помощта на въжета е много трудно и бавно. Освен това по този начин пропускаш възможността да получиш авторитет равен на авторитета на Моисей. В заключение израилтяните се възгордяват от „геройското“ преминаване на реката и започват да си мислят, че могат да се оправят и без Божията помощ.

Извади от актива си 25 точки и отиди на #52.

Най-близкият до Ерихон град е Гай. Той е по-малък и не толкова добре укрепен, и затова решаваш да изпратиш там една малка част от армията си — 3000 души.

Когато тази част се приближава на един километър от града, от него излиза малко по-голяма военна част, която с пълна скорост, надавайки свирепи викове, се устремява срещу израилтяните. Сякаш по команда, те обръщат гръб на града и хукват панически. Гайците успяват да застигнат и убият 36 израилтяни.

Какво мислиш за тази развързка? Може би ти изглежда нормална с оглед на това, че противникът е бил по-многочислен? Или си озадачен от необичайния страх на твоите войници и считащ, че по някаква причина Бог е оттеглил подкрепата си за вас?

Ако мислиш по първия начин, отиди на #67.

Ако мислиш по втория — на #60.

Ти се присъедини към „здравомислещите“. Такова поведение може да изглежда нормално, но не и при тези обстоятелства: Бог ви обеща Ханаанската земя и извърши много чудеса, за да излезете от Египет и да стигнете успешно до нея. Отказът от влизане в земята е обида към Бога.

Тъй като вие, единадесетте, успявате да убедите израилтяните да се откажат, влизането в Ханаан се отлага с близо 40 години. През това време ще измрат всички, които са родени и възпитани в робство, с изключение на Халев.

И като стана дума за умирање, вие единадесетте, умираете много скоро от една и съща загадъчна болест.

КРАЙ

Май поизлъга, а? Май доста се наду?... Това върши работа за момента, но не е добър начин за изграждане или поддържане на авторитет.

Извади 15 точки от актива си и премини на #45.

Седмият ден. Твоята армия обикаля около Ерихон, следвайки точно Божиите указания, както правеше и в предишните шест дни. Свещениците с тръбите и Ковчега на завета са в средата, пред тях и зад тях са войниците и офицерите. Чува се само шумът от стъпките — никой не проговаря нито към вървящите до него, нито към ерихонците, които зяпат от стените на града. В първите дни на обикалянето въпросните зяпачи бяха много нагли и ви спукваха от подигравки, но сега са притихнали и угрижени. Вашата невъзмутимост и зловещото ви безмълвие са изиграли своята роля за деморализацията на ерихонците. Сега вече смисълът на някои от странните елементи на Божия план започва да става ясен!

Четвърта, пета, шеста обиколка за деня... Идва върховният миг. В началото на седмата обиколка, по даден от теб знак, седемте свещеника засвирват с гръмливите тръби и четиридесетхилядната армия изревава едновременно като един човек! Това е невероятна звукова експлозия, ударната вълна срутва стените на града! Армията се втурва напред през отломъците и праха, и започва нещо, за което дори определението „касапница“ изглежда меко... Единствените пощадени са Раав и близките ѝ. Според уговорката с разузнавачите, тя е спуснала червено въженце през прозореца на дома си. Това е знак за израилтяните да оставят живи хората, намиращи се в този дом.

Вие имате заповед от Бога да унищожите ВСИЧКО в Ерихон — и добитъка, и покъщнината. Взимането на плячка е нещо естествено и общоприето, но в случая е забранено. Трябва да се вземат само златото и среброто плюс медните и железните съдове, и всичко това да се постави в съкровищницата на Господния дом, тоест на скинията. Нищо друго от този град не бива да бъде запазено... Изглежда в Ерихон са ставали ужасни неща, за да бъде предизвикан Божият гняв до такава степен!

Отиди на #42.

Фатален избор — избор на инстинкта, а не на разума. Не можеш да избягаш — намираш се на пазара, сред много хора. Дори да се отскубнеш от тях, няма да се измъкнеш от града. Той е ограден с каменна стена и има само две порти, през които може да бъде напуснат. Когато стигнеш някоя от портите, там вече полицията ще проверява всеки излизащ — ще бъдеш изпреварен, защото скоростта на звука („Шпионин! Опитва се да избяга!“) е много по-висока от скоростта, с която тичаш.

Бягството, не само че не те спасява, но и потвърждава подозрението, че си шпионин, а по това време шпионите биват съдени и убивани по бързата процедура.

КРАЙ

Добре е да си милостив, но има случаи, когато, бидейки милостив към един човек, проявяваш немилост към друг... или дори към много други хора! Заради греха на Ахан вече загинаха 36 израилтяни. Скоро след помилването разбираш, че Божията подкрепа все така ви липсва, и че ще продължавате да губите хора за нищо. Тогава променяш решението си и Ахан е екзекутиран.

Извади от актива си 15 точки и отиди на #71.

Това е правилното решение — както от гледна точка на човечността, така и от гледна точка на пресметливия разум.

Гаваонците се връщат в своя град и започват да работят по снабдяването на армията ви с храна и оборудване. В същото време всичките петима царе от Ханаан, стреснати от падането на Ерихон и Гай, обединяват армиите си и тръгват срещу вас. Като начало може би, за да повдигнат самочувствието си, те решават да превземат Гаваон и жестоко да се разправят с жителите му, които за тях са „изменници“.

При теб, в стана ви в Галгал, идва пратеник на гаваонците, който моли за помощ. Той е успял да напусне града, преди обединената армия да затвори обръча на обсадата. Как ще постъпиш?

Ако решаваш да се притечеш на помощ на гаваонците, отиди на #68.

Ако съдбата на гаваонците не те вълнува особено и се надяваш, че обединената армия ще се изтощи от обсадата и превземането на града, отиди на #74.

Разбирам съображенията ти, драги читателю. Мислиш, че Ханаанската земя може да бъде завладяна и с по-хуманно воюване... доколкото воюването може да бъде хуманно!

Може би си прав. Условието да бъдеш безмилостен не е задължително за завоюването на земята. Но то е много важно за по-нататък, защото Божият план за израилтяните не свършва със завладяването на Ханаан. Чрез Своя избран народ, Бог е замислил да донесе спасение на цялото човечество. Това няма да може да стане, ако израилтяните бъдат заразени от покварата на ханаанските жители.

Ето защо Моисей няма да предаде властта на теб, а на някой, който е готов да бъде безмилостен — например Халев. Така твоята мисия на пълководец пропада.

КРАЙ

След като си изложил пред офицерите от твоята армия какъв е Божият план за превземането на Ерихон, те започват да се покашлят и да се споглеждат многозначително. При всичката им вяра в Божието всемогъщество, и при всичкото им уважение към теб, изложеният план им се вижда доста смахнат. Макар и плахо, те започват да задават въпроси:

— Какъв е смисълът на обикалянето?

— Защо трябва да се мълчи?

— По какъв начин шумът от тръбите и виковете ще срути стените?

— Няма ли да изглеждаме глупаво?

Изправен си пред избор. Има три начина, по които можеш да им отговориш:

1. Това, което ви изглежда странно, за мен е съвсем ясно. Не съм длъжен, обаче да ви давам обяснения.

2. Вие май забравихте кой съм, а? Вашата работа не е да ми задавате въпроси, а да слушате и да изпълнявате, ясно ли е?

3. Признавам, че и аз не знам какъв е смисълът на отделните елементи на Божия план. Може би Бог иска от нас тези странни неща, за да изпита покорството ни?

Ако избираш 1, отиди на #44.

Ако избираш 2, отиди на #65.

Ако избираш 3, отиди на #59.

Преминаването със салове изглежда по-привлекателно, отколкото преминаването с помощта на въжета, но е много по-бавно и трудоемко. Трябва да се намерят подходящи дървета, да се отсекаат и нарежат, да се свържат здраво... При преминаването на реката течението отнася саловете доста надолу, така че след всеки курс те трябва да се издърпват с въжета нагоре по течението до мястото на преминаването.

Освен това, както варианта с въжетата, така и този, те лишава от възможността да придобиеш авторитет пред народа, равен на авторитета на Моисей. И в заключение, израилтяните се възгордяват от това, че много са се потрудили, за да преминат реката, и започват да мислят, че могат да се оправят и без Божията помощ.

Извади от актива си 30 точки и премини на #52.

След влизането в Ханаанската земя установявате стан в местността Галгал. Когато ставате на следващата сутрин, виждате, че по земята няма манна. Бог е престанал да ви храни по свръхестествен начин, но това не е някакво наказание. Вие вече имате какво друго да ядете — житото и останалите растения в Ханаанската земя.

Започваш да обмисляш как да превземете Ерихон. Градът е отлично укрепен. Единственото разумно решение ти се вижда обсадата. Тя трябва да бъде толкова продължителна, че жителите на града да изчерпят докрай хранителните си запаси и да бъдат принудени да се предадат.

„Не, това не може да е най-добрият начин“, казваш си. „Бог има по-добър начин, както имаше такъв за преминаването на реката, но аз не Го послушах.“

В отговор на молитвата ти към Бога, Той ти изпраща един ангел в човешки облик, който те среща, докато се разхождаш сам.

— Исусе, чуй начина на превземането на Ерихон — казва ти ангелът. — Започнете да обикаляте града по веднъж на ден. Най-отпред да върви половината от армията. По средата да вървят седем свещеника с гръмлив тръби, а зад тях други да носят Ковчега на завета. Зад Ковчега на завета да върви другата половина от армията. При обикалянето да не издавате никакъв звук — да не говорите, нито да свирите с тръбите. Шест дни правете по една мълчалива обиколка на града, а на седмия направете шест такива обиколки. Едва на седмата, по даден от теб знак, свещениците да засвирят с тръбите и всички да извикат гръмогласно. Тогава стените ще рухнат и вие ще се втурнете в града.

Отиди на #55.

Долу в низината се вижда придошлата река Йордан — сега е пролетното пълноводие. Оттатък Йордан има гори, а по-далече — ниви, сред които се възправя големият и укрепен град Ерихон. Преди близо 39 години, от това място Моисей изпрати 12 разузнавачи оттатък Йордан. Сега е твоят ред. Ти решаваеш да изпратиш само двама, но да бъдат най-подходящите за такава мисия.

Как ще ги подбереш? Кои качества са най-важни за един разузнавач изобщо? А в конкретния случай?

Предлагам ти десет качества, които да разпределиш в две групи: пет важни и пет маловажни. Редът на качества в групите няма значение.

Бързо бягане, голяма физическа сила, самообладание, добро плуване, молитва преди всяко начинание, съобразителност, владение на оръжия, смелост, издръжливост, високо самочувствие.

Ти подбиращ такива двама разузнавачи, които притежават всичките пет качества, които считаеш за важни. Направи ли вече разпределението? Записа ли го?

А сега отиди на #57, за да видиш доколко сполучливо си определил кои са важните качества.

От емоционална гледна точка — твърде жестоко. От гледна точка на хладния разум — глупаво. Така се лишавате от много полезен съюзник. Никой израилтянин не предпочита черната работа, така че беше нелепо да убиеш гаваонците, които сами предложиха да я вършат.

Изобщо такъв избор не може да бъде направен от добър водач, а ти трябваше да бъдеш нещо повече от добър водач.

КРАЙ

Когато излагаш пред офицерите от твоята армия какъв е Божият план за превземането на Ерихон, ти започваш да береш горчивите плодове на неправилния избор за преминаването на реката.

— Такъв ли бил Божият план? Да обикаляме града седем дни като ненормални? И накрая, като засвирим и извикаме, стените щели да се срутят... едва ли не! Можеш ли да ни обясниш, Исусе, защо ще се срутят стените?

— Не мога. Обаче вярвам на Божиите думи. Неговият план е най-добрият.

— А какво ще кажеш да направим обсада? Нима това е лош план? Със сигурност ще успеем, и то без да се налага да се държим като побъркани.

— Обсадата наистина би трябвало да ни донесе успех, но...

— Какво „но“? Както преминахме Йордан със свои сили, така ще превземем и Ерихон, нали?

Какво ще избереш, читателю? Да се съгласиш да направите обсада, или да възразиш на офицерите с думите:

— Спомнете си, че Моисей заповяда да ми се подчинявате така, както се подчинявахте на него. Досега не съм ви разочаровал, нали? Послушайте ме и този път. Ако не превземем Ерихон по Божия начин и станем за посмешище, ще посипя главата си с пепел и Израил ще си избере друг водач.

Ако избираш обсадата, отиди на #61.

Ако избираш възражението, отиди на #66.

Ето какво е решението. Предварително виждате откъде най-лесно би могла да протече реката, така че да не влиза в града, а да го заобикаля. След това, с падането на мрака, хиляди войници започват да копаят канал, по който реката да бъде отведена към новото ѝ корито. След няколко часа каналът е почти готов. Най-накрая се прокопават тези няколко метра, които го отделят от реката. Водата тръгва по канала и по новото си корито, а старото се превръща в удобен път, минаващ под крепостната стена. Все още е нощ. Армията ти тихо влиза в спящия град...

Както вече стана дума, това превземане не е от историята на Исус Навиев, но също представлява действителен случай, който е описан в Библията, в книгата на пророк Даниил. Така е бил превзет Вавилон — най-големият, най-процъфтяващият и най-укрепеният град на своето време. Армията на мидийците и персите стигнала до града, но това ни най-малко не обезпокоило вавилонския цар Валтасар. Той бил толкова убеден, че Вавилон е непревземаем, че по същото време устроил един голям пир, и бил толкова безбожен и фуклив, че наредил да донесат златните и сребърни чаши от съкровищницата на Господния дом, така че пируващите да пият от тях. Валтасар разполагал с тази съкровищница, защото дядо му, Навуходоносор, навремето бил победил израилтяните и бил заграбил всичко ценно, което те притежавали.

И тъй, Валтасар и останалите от веселата му компания започнали да пият вино от чашите, принадлежащи на Господа. Тогава на стената, срещу която седял царят, изведнъж се появил един загадъчен надпис: „Мне, мене, текел, уфарсин.“ Валтасар наредил да повикат пророк Даниил, за да му изтълкува написаното. Даниил бил израилтянин, пленен от вавилонците, който заради пророческата си дарба, мъдростта и честността си се ползвал с голям авторитет. Пророкът обяснил, че надписът означава: „Претеглен си на везните и си намерен за недостоен. Царството ти се свърши и се даде на мидийците и персите.“ Валтасар нямал причини да не вярва на

Даниил, но изглежда решил, че написаното се отнасяло за не съвсем близкото бъдеще, и затова спокойно продължил да пирува. В същото време, под прикритието на мрака мидийците и персите вече минавали под стените на града, вървейки по пресушеното корито на река Ефрат...

А сега сравни твоя начин за превземането на града с начина, описан по-горе.

Ако твоят начин е същият — изцяло или в основни линии — прибави към актива си 30 точки.

Ако твоят начин е различен — примерно си решил, че някакви отлични плувци, владеещи източни бойни изкуства, ще трябва да се гмурнат под стената, да натръшкат с голи ръце стражите край градската порта и да я отворят — тогава ти заслужаваш някакво поощрение. Но тъй като това, което си измислил, далеч не е най-доброто, и може би дори е малко глуповато, прибави към актива си само 10 точки.

Ако не си измислил нищо, не получаваш точки.

Отиди на #78.

Правилното разпределение на качествата е следното:

Важни: самообладание, добро плуване, молитва преди всяко начинание, съобразителност, смелост (подреждането е без значение).

Маловажни: бързо бягане, голяма физическа сила, владееене на оръжия, издръжливост, високо самочувствие (подреждането е без значение).

Ако си направил правилното разпределение, или си допуснал само една грешка (поставил си едно маловажно качество при важните и обратното), отиди на #38.

Ако си допуснал повече от една грешка, отиди на #9.

Разбира се, че има вариант, при който залавяш царете, без да пропуснеш възможността да унищожиш максимален брой бягащи противници. Ето какъв е той:

Оставяш при пещерата една малка част от армията си, като им заръчваш да се разделят на две групи: едната да затрупа входа на пещерата с камъни и да чака там, а другата да обиколи околността, оглеждайки дали няма дупка в скалите, която би могла да води към същата пещера и да послужи на царете като изход.

Продължавате преследването на противниците и унищожавате всички, които настигате. След като по-бързите бегълци успяват да се приберат в укрепените градове и да залостят портите, се връщате при пещерата. Хващате и убивате петимата царе.

Отиди на #77.

Най-добрият отговор, единственият, който не води до наказателни точки. Трайният авторитет — дори когато става дума за авторитет на пълководец — се гради чрез честност и скромност. Бъдещите победи ще покажат колко си голям, а не перченето ти пред подчинените.

Отиди на #45.

„Какво може да сме сторили, че да сме разгневили Бога?... Превземането на Ерихон стана точно по Божия план. После, доколкото аз и офицерите видяхме, войниците не взеха плячка... но нима можехме да наблюдаваме всеки от тях?“

Възлагаш на двамата разузнавачи на Ерихон да проведат разследване и те скоро откриват, че един от израилтяните, Ахан, е взел плячка.

Той, естествено, моли за пощада, макар че няма никакво оправдание — нарушил е заповедта не поради незнание или нужда, а поради алчност. Ще го пощадиш ли?

Ако отговорът ти е „Да“, отиди на #47. Ако е „Не“ — на #70.

Обсадата на Ерихон продължава месеци. През това време всички в Ханаан научават, че сте започнали нашествие. Царете на отделните племена се обединяват и сформират обща, огромна армия. Те разполагат с достатъчно време, за да я обучат и въоръжат много добре.

Тази армия пристига и ви нанася пълен погром. Вие сте неравностойни не толкова, защото отстъпвате по численост и въоръжение, колкото защото Бог вече не е с вас.

КРАЙ

Ако трябваше да избираш само между залавянето на царете и преследването на войниците, направеният избор е по-добрият. Ти убиваш царете и така създаваш смут, отчаяние и дезорганизация сред противниците, които си оставил да се приберат в градовете си.

Но имаше и по-добър избор — да потърсиш решение, при което да ликвидираш и царете, и възможно най-голям брой бягащи противници.

Извади от актива си 10 точки и отиди на #77.

Ето какво е записано в Библията за превземането на Гай:

„Исус избра тридесет хиляди мъже, силни и храбри, и изпрати ги през нощта, като им заповяда: «Поставете засада от задната страна на града. Аз и всички хора, които са с мен, ще се приближим до града от предната страна, и когато гайците излязат срещу нас, както преди ще побегнем от тях. Те ще ни последват, и ние ще ги отдалечим от града. Тогава вие ще се вдигнете от засадата и ще превземете града, защото Господ ще го предаде в ръцете ви. След като го превземете, запалете го.»“

Исус и хората му се престориха на разбити и бягаха по пътя за пустинята. И всички хора, които бяха в Гай, бяха свикани, за да ги гонят, и гониха Исус, и отдалечиха се от града.

Засадата стана бързо от мястото си, завтекоха се изведнъж и влязоха в града и го превзеха, и побързаха, та запалиха града.

А когато гайските мъже се огледаха назад, видяха, че дим се издигаше от града към небето, и нямаше къде да бягат, понеже хората, които бягаха към пустинята, се обърнаха назад срещу гонителите. Другите също излязоха от града против тях, и тъй, гайците се намериха всред израилтяните, които бяха едните отсам, а другите оттам, и

израилтяните ги поразиха така, че не оставиха никой от тях да живее или да побегне.

Сега, драги читателю, прецени честно доколко близо: е тактиката, която си измислил, до действително използваната тактика за превземането на Гай.

Може би ти си измислил план, който почти съвпада с описания и не му отстъпва по качество? Тогава получаваш 20 точки.

Или твоят план съдържа само някои елементи на оригиналния и му отстъпва по качество? Например, планирал си подмамването на гайците да излязат от града, за да преследват част от армията ти, но не си измислил толкова добър начин на действие за останалата част от армията? В такъв случай прибави към актива си 10 точки.

Ако това, което си измислил, не включва подмамването на гайците да излязат и да се отдалечат от града, не получаваш точки.

Във всеки от тези три случая считай града за превзет и отиди на #72.

След като пропусна шанса да нападнеш с изненада противника, докато той обсаждаше Гаваон, сега водиш трудна битка. Господ е с вас, но не се намесва пряко и по чуден начин, както щеше да стане, ако последният ти избор беше друг.

С цената на немалко човешки жертви, накрая постигате надмощие и противниците започват да бягат в различни посоки. Вие ги преследвате ожесточено.

Отиди на #69.

Ти се изказа като военен... в най-лошия смисъл на тази дума!
Отговорът върши работа, но ще трябва да извадиш 15 точки от актива си.

Отиди на #45.

Тези думи убеждават офицерите да се съгласят, да действате според Божия план.

Отиди на #45.

Решаваш да изпратиш за превземането на Гай значително по-голяма част от армията си. Резултатът, обаче е съвсем същият. Разбираш, че правилният извод е бил другият — че по някаква причина Бог е оттеглил подкрепата Си за вас.

Извади от актива си 20 точки и отиди на #60.

Това е правилното решение — проявяваш последователност и вярност, създаваш предпоставки и други ханаански градове да ви предложат сътрудничество подобно на Гаваон.

Появата на твоята армия е изненада за войските, обсадили града — те може би не са забелязали излизането на пратеника или не са допусkali, че ще се притечете на помощ на Гаваон.

Врълхлитате с голяма сила и пръсвате противника. Всъщност не се получава битка, а само преследване на ужасената вражеска армия. Сам Бог се намесва и прави победата ви още по-голяма: върху бягащите противници започват да се сипят камъни от небето. Камъните убиват повече хора, отколкото вие поразявате с оръжията си.

Премини на #69.

Петимата бягащи царе се скриват в една огромна, много дълбока пещера. Оцелелите войници продължават да бягат, всеки към своя град. Какво ще решиш?

Ако избираш да заловиш царете, като зарежеш преследването, отиди на #62.

Ако избираш да оставиш царете и да преследваш войниците, за да увеличиш максимално загубите на противника, отиди на #75.

Ако мислиш, че има вариант, при който ще станат и двете неща, отиди на #58.

Смъртната присъда е най-крайната наказателна мярка, но в случая наистина се налагаше да я произнесеш. Заради Ахан загинаха 36 израилтяни. Ако грехът му беше останал ненаказан или недостатъчно наказан, щеше да има още невинни и безсмислени жертви.

Премини на #71.

Сега вече можете да разчитате на Божията подкрепа при превземането на град Гай. Но това не означава, че ще го превземете лесно, без да има значение каква тактика ще избереш. Има една тактика, която е много по-добра от останалите. Тя извлича полза от досегашния ви неуспех и от създаденото у гайците впечатление, че сте страхливци, с които те са научили как да се справят.

За първи път си изправен пред избор, при който можеш да спечелиш, а не да изгубиш точки. Този избор се различава от другите по още нещо: трябва да ИЗМИСЛИШ тактика за превземането на Гай. Не можеш, както досега, да избираш измежду две или повече предложения, защото предложения няма.

Мислиш ли вече?... Продължаваш ли да мислиш?... Ако започнеш да се прозяваш, значи няма смисъл да се напъваш повече.

Сега, когато имаш твоя тактика, отиди на #63, за да провериш колко близо е тя до това, което измисли истинският Исус Навиев.

След погрома над гайците се завръщате в базата си в Галгал, за да попълните припасите си, преди да предприемете следващата си акция.

На другия ден в Галгал пристигат хиляди хора, които имат вид на бежанци — дрехите им са излинали и избелели от слънцето, сандалите и меховете им за вода са прокъсани, хлябът, който се вижда в някои отворени торби, е много сух, навярно твърд като камък.

— Откъде сте? — запитваш водачите на бежанците.

— От далечна страна, господарю. Сушата и гладът ни прогониха от земите ни.

— Не сте ли от Ханаан?

— Не. Нашата страна е толкова далече, че докато дойдем до тук, сандалите и меховете ни се прокъсаха.

— Какво искате?

— Искаме да живеем в Ханаан. Разбрахме, че вие сте унищожили Ерихон и Гай, и се каните да завладеете цялата земя. Можем ли да бъдем ваши съюзници? Не претендираме да сме равни с вас — ще ви бъдем слуги и черноработници.

Споглеждаш се с офицерите от армията си. Очевидно и те са на твоето мнение, защото кимат одобрително.

— Съгласни сме — казваш на бежанците.

— Закълнете се във вашия Бог, че няма да ни сторите никакво зло, освен ако не си го заслужим отсега нататък.

— Заклеваме се.
Премини на #73.

Още на следващия ден разбирате, че тези хора не са никакви бежанци, а жителите на близкия град Гаваон. Изплашени от победите ви над Ерихон и Гай, те направиха вчерашното представление, за да ви заблудят и да ви накарат да се закълнете, че няма да посегнете на живота им. Това според тях е бил единственият начин да оцелеят.

Как ще постъпиш с гаваонците? Ще им простиш ли, че от уплаха си послужиха с измама, вместо да се предадат, като кажат кои са наистина? Ще спазите ли клетвата си пред Господа?

Или ще решиш, че клетвата ви е недействителна, понеже е получена с измама, и ще избиеш гаваонците, угаждайки на кръвожадното настроение на твоите войници?

Ако избираш първото, отиди на #48, ако избираш второто — на #54.

Лош избор. Проявяваш коравосърдечие и непоследователност, а може да се каже, и невярност. Ако и други ханаански жители са мислели да ти предложат сътрудничество, сега те ще се откажат от намерението си.

Освен това идеята да оставиш обединената армия да се изтощи с превземането на Гаваон не е умна. Без да се изтощи особено, армията печели победа, която укрепва самочувствието ѝ, след което се насочва към стана ви в Галгал.

Извади от актива си 35 точки и отиди на #64.

Това е най-лошият вариант. Вярно е, че по-малко противници оцеляват, но затова пък фактът, че царете им са останали живи, е една утеха и насърчение за тях. Ако бяха загубили царете си, те щяха да бъдат отчаяни и дезорганизирани, неспособни за по-нататъшни военни действия.

Извади от актива си 20 точки и премини на #76.

Оцелелите царе ви създават усложнения. Те успяват за кратко време да съберат нова армия, макар и по-малка и по-изплашена от предишната. Вие я побеждавате сравнително лесно, но все пак тази битка, довела до жертви от ваша страна, можеше и трябваше да се избегне.

Премини на #77.

Дотук твоята армия превзе Ерихон и Гай, а хората от Гаваон станаха ваши съюзници. Освен тези три града, в Ханаанската земя има още много. Започвате да ги превземате един по един. Това става без особени проблеми, или поне може да се предположи, че е така, защото Библията не описва как са били превзети, а само изрежда имената им: Макида, Ливна, Лахис, Еглон, Хеврон, Девир.

Но нека си представим, че един от тези градове е много добре укрепен и можеш да го превземеш лесно, единствено ако проявиш изобретателност. Този град има следната особеност: през него тече река, но крепостната му стена е непрекъсната. Тя се издига и над влизащата и излизаща от града вода, като не допуска проникването на плавателни съдове. Как ще използваш наличието на реката за лесно и изненадващо нахлуване в града?

Тук за втори път ти се удава случай да прибавиш точки към актива си, и то повече точки, отколкото преди, защото сега намирането на решението изисква нещо повече от съобразителност.

След като помислиш добре и стигнеш до някакво решение или пък до убеждението, че не можеш да измислиш нищо, отиди на #56.

Вече си покорил централната част на Ханаанската земя, но враговете ти не са се свършили. Царете, които живеят в периферията, се съюзават срещу теб и събират армия с коне и колесници, многобройна като песъчинките край морето. Но това не е достатъчно, за да бъде победен този, който има пълното одобрение на Бога. Твоята армия печели сражението при Мером, а после започва да превзема един по един градовете на въпросните царе.

Премини на #79.

Изминали са шест години от смъртта на Моисей. Ти се оказва достоен наследник на великия водач — цялата Ханаанска земя е завладяна и е дошло времето да бъде разпределена между 12-те израилеви племена. Пред теб и свещеника Елеазер се явяват старейшините на племената и всеки получава своя дял. Един от старейшините е Халев — същият Халев, който беше сред 12-те мъже изпратени от Моисей да разузнаят Ханаанската земя. Десетима от тях се уплашиха от противника и накараха израилтяните да се откажат от влизането в земята. Тези десет мъже починаха много скоро. А ето какво казва за себе си Халев, който тогава не се уплаши, защото имаше силна вяра в Бога:

— Аз бях на четиридесет години, когато Господният слуга Моисей ме прати, за да разгледам земята. Сега съм на осемдесет и пет години, и Господ не само ме е опазил жив: днес аз съм тъй силен, както в деня, когато ме прати Моисей.

Премини на #80.

Тук историята на Исус Навиев свършва, читателю. Той живя още много, много години, след като раздели земята между израилевите племена, но това беше тих и спокоен живот, който е добре да се живее и за който не е интересно да се разказва. Исус Навиев почина на 110 години. Преди смъртта си не пропусна да напомни за последен път на израилтяните да не оставят Господа и да не служат на чужди богове, защото тогава Той ще се обърне срещу тях, въпреки всичкото добро, което им е направил до момента.

А сега, читателю, виж каква оценка си заслужил в тази игра:

Ако си завършил с по-малко от 100 точки — слаба.

От 100 до 130 точки — задоволителна.

От 135 до 165 точки — добра.

От 170 до 200 точки — много добра.

Над 200 точки — отлична.

Книгата-игра свърши, но играта продължава!

Виж следващите страници!

ДНЕВНИК

Точки

...(=200)

ПРИЛОЖЕНИЕ

Искаш ли да прочетеш оригинала на историята на Исус Навиев? Тогава имаш нужда от указания, защото отделните части на историята са разположени в четири книги от Библията — Изход, Числа, Второзаконие и Исус Навиев.

Ето къде са описанията на...

Прекосяването на Червено море по сухо — Изход, глава 14.

Даването на манната — Изход, глава 16 и Числа, глава 11.

Битката с амаличаните в Рафидим — Изход, глава 17.

Десетте Божии заповеди — Изход, глава 20.

Случая със златното теле — Изход, глава 32.

Даването на пъдпъдците — Числа, глава 11.

Престояването на Моисей и Исус Навиев в скинията (шатърът за срещане е част от нея) — Изход 33.

Разузнаването на Ханаан от 12-те пратеника на Моисей — Числа, глави 13 и 14.

Смъртта на Моисей — Второзаконие, глава 34.

Думите на Бога към новия водач Исус Навиев — Исус Навиев, глава 1.

Разузнаването на Ерихон — Исус Навиев, глава 2.

Преминаването на Йордан по сухо — Исус Навиев, глава 3.

Падането на Ерихон — Исус Навиев, глава 6.

Втората, успешна атака срещу град Гай — Исус Навиев, глава 8.

Измамата на жителите на Гаваон — Исус Навиев, глава 9.

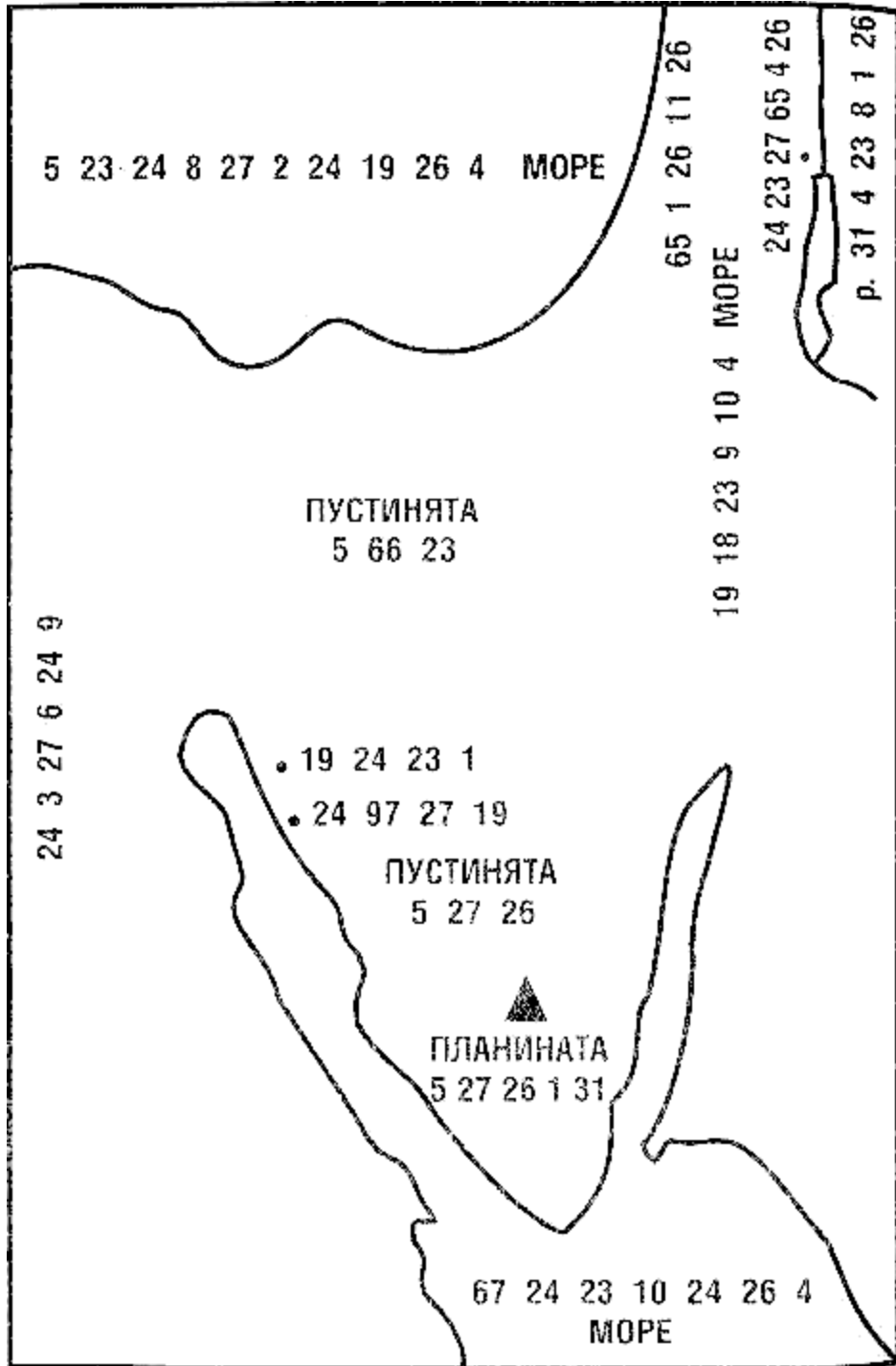
Победата над обединената армия на близките царе — Исус Навиев, глава 10.

Победата над обединената армия на далечните царе — Исус Навиев, глава 11.

Даването на дял от Ханаан на Халев — Исус Навиев, глава 14.

Смъртта на Исус Навиев — Исус Навиев, глава 24.

А сега те очакват една географска карта с кодирани наименования и още интересни игри!

Това е географска карта на онази част от света, където са станали описаните в Библията и в тази книга събития. Всички наименования са дадени с код. Всяко число трябва да се замени с онази буква от дадения по-долу текст, която има същия пореден номер в текста.

Аз, Господ, твоят Бог, съм Бог ревнив, който въздавам беззаконието на бащите върху чедата до третото и четвъртото поколение на ония, които Ме мразят, а показвам милости към хиляда поколения на ония, които Ме любят и пазят Моите заповеди (Изход, глава 20, стихове 5 и 6).

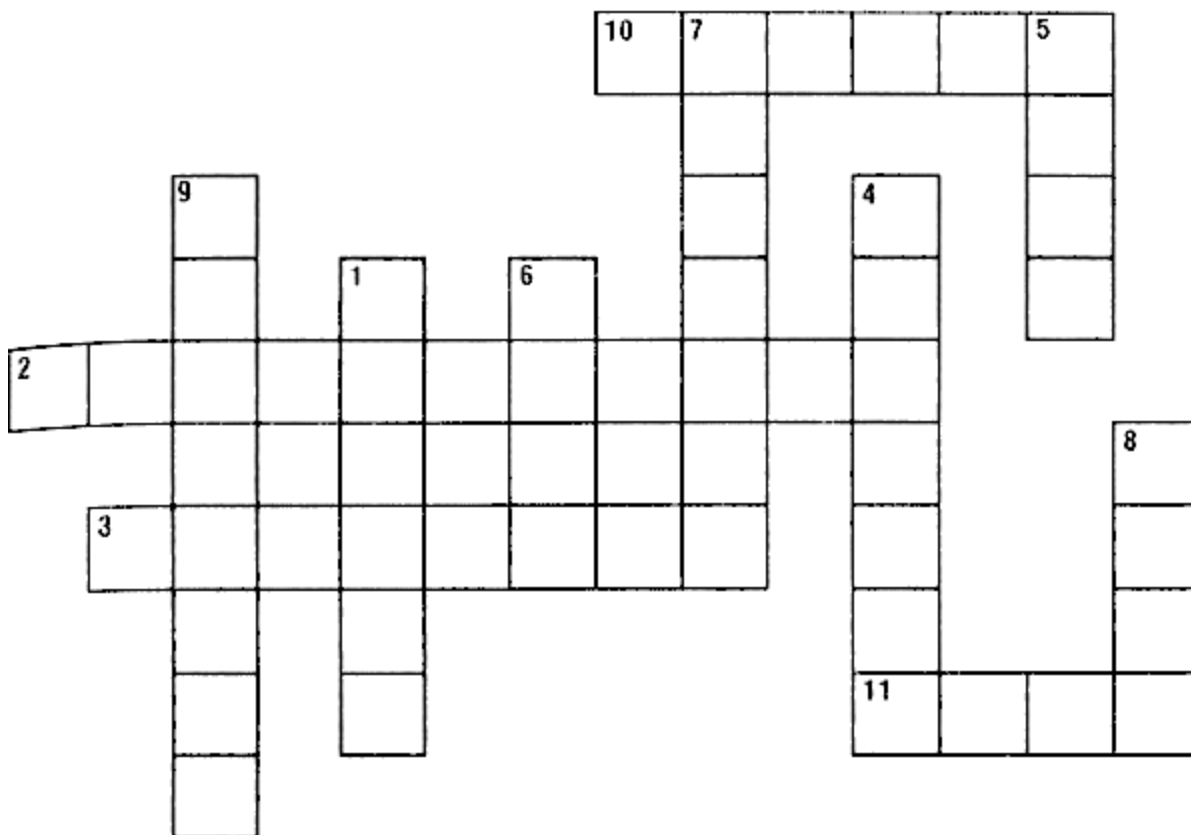
Можеш да оцветиш моретата със синьо, пустините с жълто и Обещаната земя със зелено. Покажи със стрелки пътя на израилтяните от излизането от Египет до превземането на Ерихон, като не пропуснеш 40-те години обикаляне в кръг из пустинята.

Открий сред буквите имената на 12-те разузнавачи на Ханаанската земя. Търси ги от ляво на дясно и обратно — от горе на долу и обратно. Имената са дадени в книгата Числа, глава 13, стихове 4–15.

Оцветявай всяко име веднага след като го откриеш. Накрая ще останат 24 неочетени букви, които съставляват едно описание на Ханаан. Открий в кой стих от глава 14 на книгата Числа се съдържа това описание.

Й	У	М	А	С	З	Р
И	Е	М	Я	А	К	У
Т	Ъ	Д	Е	Ф	Т	Т
Л	И	И	М	А	О	Е
А	О	Т	Е	Т	С	С
Ф	Н	А	А	В	И	Й
Г	К	А	Т	Е	Я	Г
А	И	Г	А	Л	М	Е
Д	Л	Я	К	А	О	У
И	И	М	Е	Х	Д	И
Й	Г	А	Д	И	И	Л

КРЪСТОСЛОВИЦА

Напиши липсващите в текста думи и попълни с тях кръстословицата. Ако ти е нужна помощ, в скоби е даден стихът от глава 6 на книгата Исус Навиев, който да погледнеш.

На 1. ден армията стана рано и обиколи града седем пъти (стих 15). На седмия път 2. (стих 16) засвириха с тръбите, които бяха 3. (стих 13). Тогава хората на Исус Навиев извикаха с всички сила и 4. падна (стих 20). Те превзеха града и обрекоха всичко живо на изтребление с остро на 5. (стих 21). Само блудницата Раав, семейството ѝ и добитъкът им Исус остави 6. (стих 25). Заедно с всичките им 7. семейството беше изведено от града и настанено край израилевия 8. (стих 23). После Исус изгори града и всичко в него, само 9. и златото, и медните и железните съдове, туриха в съкровището на Господния дом (стих 24).

Исус каза: „Проклет пред Господа оня човек, който стане да съгради този град 10.“ (стих 26). Но не всичко беше унищожено, защото един от израилтяните, 11., въпреки заповедта беше взел плячка (глава 7, стих 1).

Издание:

Любен Коев. Пълководецът
Скрипчър Юниън, София, 1998
Художник: Антон Николов

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.